13/02/2020

Η Εκκλησία της Ελλάδος για την απόφαση του ΣτΕ

Αυτοκέφαλες Εκκλησίες / Εκκλησία της Ελλάδος

Την άμεση αντίδραση της Ιεράς Συνόδου προκάλεσε η απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας, η οποία απέρριψε την αίτηση της Εκκλησίας της Ελλάδος, με την οποία ζητούσε να ακυρωθεί το ΠΔ 18/2018 για τον οργανισμό του υπουργείου Παιδείας, Έρευνας και Θρησκευμάτων, κρίνοντας ότι είναι συνταγματική η αφαίρεση από τον εν λόγω οργανισμό, της «ανάπτυξης της θρησκευτικής συνείδησης», δηλαδή της θρησκευτικής αγωγής των νέων.

Σε ανακοίνωσή της διευκρινίζει ότι η απόφαση του ΣτΕ κρίνει ότι η αφαίρεση αυτή δεν αποτελούσε παράβαση του Συντάγματος, “όχι επειδή επιτρέπεται η αφαίρεση της θρησκευτικής αγωγής από την εκπαίδευση, αλλά επειδή αρκεί ότι η θρησκευτική αγωγή ήδη προβλέπεται στο Σύνταγμα (16 παρ. 2) και στον νόμο 1566/1985, ώστε δεν απαιτείτο η επανάληψή της στο διάταγμα οργάνωσης των υπηρεσιών του ΥΠΕΘ”.

“Συνεπώς αντίθετα με όσα διαδόθηκαν χωρίς κατανόηση του σκεπτικού της, η απόφαση 210/2020 του ΣτΕ δεν έκρινε ότι παύει να εντάσσεται στους σκοπούς της δημοκρατικής παιδείας υπό την εποπτεία του Υπουργείου Παιδείας και

Θρησκευμάτων η ανάπτυξη θρησκευτικής συνείδησης, για το περιεχόμενο της οποίας σε ό,τι αφορά τα τέκνα ορθοδόξων χριστιανικών οικογενειών, έχει εκδώσει κατά τα τελευταία έτη αποφάσεις η Ολομέλεια του ΣτΕ (660/2018, 926/2018, 1749/2019 και 1750/2019)" καταλήγει η ανακοίνωση.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΗΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΥ

Μετά από δημοσιεύματα και επιπόλαιες ανακοινώσεις ότι δήθεν το ΣτΕ έκρινε ως συνταγματική την αφαίρεση της θρησκευτικής αγωγής από τους σκοπούς του Υπουργείου Παιδείας και Θρησκευμάτων (ΥΠΕΘ) διευκρινίζεται προς λήξη των παρανοήσεων:
Το άρθρο 1 του διατάγματος οργάνωσης των υπηρεσιών του ΥΠΕΘ του έτους 2018 (Προεδρικό Διάταγμα 18/2018) παρέλειψε να αναφέρει την «ανάπτυξη της θρησκευτικής συνείδησης» των μαθητών εντός των σκοπών του Υπουργείου. Στην επίδικη υπόθεση κλήθηκε η Ολομέλεια του ΣτΕ να κρίνει εάν η παράλειψη αυτή αποτελούσε κατάργηση της θρησκευτικής αγωγής από τους σκοπούς του Υπουργείου και εάν το Διάταγμα επιχειρούσε παρανόμως να καταργήσει το άρθρο 16 παρ. 2 του Συντάγματος, που την προβλέπει ως υποχρεωτική.
Το ΣτΕ έκρινε ότι η παράλειψη αναφοράς του σκοπού αυτού στο Διάταγμα δεν αποτελούσε παράβαση του Συντάγματος, όχι επειδή επιτρέπεται η αφαίρεση της θρησκευτικής αγωγής από την εκπαίδευση, αλλά επειδή αρκεί ότι η θρησκευτική αγωγή ήδη προβλέπεται στο Σύνταγμα (16 παρ. 2) και στον νόμο 1566/1985, ώστε δεν απαιτείτο η επανάληψή της στο διάταγμα οργάνωσης των υπηρεσιών του ΥΠΕΘ.
Στη δικαστική απόφαση αναφέρεται ότι η μη επανάληψη των σκοπών του άρθρου 16 παρ. 2 του Συντάγματος – μεταξύ των οποίων η ανάπτυξη θρησκευτικής συνείδησης – στο ανωτέρω διάταγμα του Υ.Π.Ε.Θ. «δεν έχει την έννοια ότι οι σκοποί αυτοί παύουν να αποτελούν σκοπούς της παιδείας κατά παράβαση του Συντάγματος» και επιπλέον «διότι οι βασικοί σκοποί της παιδείας καθορίζονται από συνταγματικές και νομοθετικές διατάξεις (άρθρο 16 παρ. 2 Συντ. και άρθρα 1, 4, 5 και 6 ν. 1566/1985), κατά το μέρος δε που οι διατάξεις αυτές επαναλαμβάνονται ή μη στο οργανωτικό διάταγμα του υπουργείου στερούνται αυτοτελών κανονιστικών συνεπειών» – δηλαδή δεν έχει έννομη σημασία εάν θα επαναληφθούν στο Προεδρικό Διάταγμα, διότι θα επρόκειτο για επανάληψη ρυθμίσεων, που ήδη ισχύουν εκ του Συντάγματος και του νόμου 1566/1985.
Η πλειοψηφία και η μειοψηφία των δικαστών της Ολομέλειας διαφώνησαν μόνο, εάν νομοτεχνικά απαιτείτο να επαναλαμβάνονται οι σκοποί του Συντάγματος και του νόμου 1566/1985 στο κείμενο του διατάγματος του ΥΠΕΘ. Κανείς όμως δεν διετύπωσε την κρίση ότι η παράλειψη αναφοράς τους στο διάταγμα αποτελούσε έμμεση κατάργησή τους.
Συνεπώς αντίθετα με όσα διαδόθηκαν χωρίς κατανόηση του σκεπτικού της, η

απόφαση 210/2020 του ΣτΕ δεν έκρινε ότι παύει να εντάσσεται στους σκοπούς της δημοκρατικής παιδείας υπό την εποπτεία του Υπουργείου Παιδείας και Θρησκευμάτων η ανάπτυξη θρησκευτικής συνείδησης, για το περιεχόμενο της οποίας σε ό,τι αφορά τα τέκνα ορθοδόξων χριστιανικών οικογενειών, έχει εκδώσει κατά τα τελευταία έτη αποφάσεις η Ολομέλεια του ΣτΕ (660/2018, 926/2018, 1749/2019 και 1750/2019).